

Thất Hữu Bất Trục

Contents

Thất Hữu Bất Trục	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13

Thất Hữu Bất Trục

Giới thiệu

Thể loại : Hiện đại, BL (đương nhìn) ~~Năm người, năm gian phòng, một phòng không giường, một phòng lại đặt chiếc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-huu-bat-truc>

1. Chương 1

Quách Minh Viễn hôm nay không có tăng ca, cũng đã từ chối lời mời của bạn học cũ, bất thường lái xe đến siêu thị, mua một đồng vật dụng hàng ngày tạp nham nhét vào sau thùng xe, sau đó tiến thẳng đến nhà ga.

Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, vừa tính toán thời gian đám nhóc con kia đáp bến, vừa kéo kéo áo cổ áo sơ mi, mở cửa kính xe ra, để cho đầu óc mình tỉnh táo lại từ trong một ngày ngập đầy chương trình mã hóa cùng tiếng huyền não hỗn tạp của siêu thị lúc này.

Quách Minh Viễn thích nhất ban đêm thủ đô, cũng không phải vì mấy cái lý do cảm khái cuộc sống bức bối gì đó, mà là do gần đây buổi sáng anh đều bị nhốt trong tòa cao ốc, mạo hiểm sự nguy hiểm tình khí bị bóp chết đối diện với màn hình máy tính cùng một đồng ngôn ngữ máy tính loạn xạ ngẫu, chỉ có đến tối mới có thể xả hơi, mua chút đồ lấp đầy cái dạ dày đáng thương, hít thở, nhắc nhở bản thân mình là con người chứ không phải máy móc.

Thấy bảo ngồi máy tính nhiều là dễ vô sinh lắm nha

Thực ra danh hiệu mà ngoại giới gán cho dân IT bọn họ không phải không có lý, từ Quách Minh Viễn nhìn đến, điểm khác nhau lớn nhất giữa bọn họ cùng đám huynh đệ cửu vạn kia cũng vụn vụn chỉ là mua một bát mì rồi ngồi chồm hồm ăn với lại ngồi ăn trước bàn máy tính mà thôi. Mà dân lao động chẳng thêm lo lắng đến tháng năm tuổi tác, bọn họ thì thật sự là đang ăn cơm thanh xuân, tưởng tượng đến năm mình hai tám tuổi, lập tức sẽ bị sóng Trường Giang sau xô chết trên bờ cát, Quách Minh Viễn liền cảm thấy nhức nhối vô cùng.

Nguyên văn là Trường Giang hậu lãng: ý là lớp trẻ mới lên sẽ thay thế lớp người đi trước.

Mà nguyên nhân khiến anh lúc này vừa tan ca đã điên cuồng lái xe chạy tới nhà ga, cũng chính là để nghênh đón ba con “Sóng sau” sắp đến thủ đô để thỏa nhiệt huyết thanh xuân, cũng là ba đàn em mới cùng khoa cùng trường của mình.

Toàn bộ chuyện này là bắt đầu từ mười ngày trước.

Buổi tối Quách Minh Viễn nhận được điện thoại của ân sư đại học của mình.

“Là thầy Ngô ạ, thầy gần đây thân thể thế nào ạ, người thấy đó em cứ luôn bận rộn thế này, chẳng có cả thời gian về nhà, chờ sau Tết quay về nhất định sẽ đến thăm thầy.....”

“Sao ạ? Công tác ạ, rất tốt rất tốt, ưm..... Mấy em lớp dưới muốn tới đây thực tập ư? Đương nhiên..... Đương nhiên phải chiều cổ.....”

“Không thành vấn đề thầy cứ yên tâm, chỗ ở đã có em lo, dạ.....”

“Chuyến số mười buổi tối? Có thời gian! Không thành vấn đề để em đi đón..... Thầy nói cho em biết thời gian.....”

Lại đưa mắt nhìn số hiệu tàu ghi trên giấy nhớ, Quách Minh Viễn ngẫm nghĩ bản thân trên kính xe một chút, cảm thấy mình cũng khá giống con người thành đạt, ít nhất cũng đủ cấp cho đám hậu bối trẻ tuổi mới nhảy vào hố lửa một không gian để mà khao khát tương lai tốt đẹp. Liền sau đó tắt máy, mang trong lòng tâm tình mâu thuẫn vô cùng chen vào nhà ga đang tuôn ra cả biển người.

Anh cơ hồ liếc mắt một cái liền nhận đám nhóc, dù rằng trước đây chưa từng gặp mặt bao giờ.

Nhìn thấy ba đứa nhóc lôi rương hành lý, rõ ràng hưng phấn nhưng lại giả bộ bình tĩnh, Quách Minh Viễn không kìm được nở nụ cười, anh cảm giác như thấy lại chính mình năm năm trước, từ mới từ khuôn viên trường học bước ra, tựa như con ngỗng béo ngậy mỡ mới xuất lò, hành tẩu trong thế giới lạnh lùng mà cao quý tràn ngập đầy chồn sói này.....

Rất ngốc rất khờ dại.

Đương nhiên, cũng rất đáng yêu.

Đem điều thuốc đã hút một nửa ném xuống, Quách Minh Viễn cười, vẫy vẫy tay về phía ba đứa nhóc cách đó không xa.

Ba người Thái Dương, Trương Gia cùng Lý Lập Bang vừa từ trạm bước ra liền thấy một anh chàng trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng vẫy chào bọn họ.

“Chào mấy đứa, anh là học sinh trước kia của thầy Ngô, tên Quách Minh Viễn.” Anh xuất phát từ thói quen công việc bắt tay từng người, tươi cười thân mật tự nhiên.

“Sư huynh!”

“Chào Quách sư huynh!”

Sau một hồi hàn huyên mang ý giới thiệu xưng tên khai họ, ba nhóc con mới ra đời chen chúc vào chiếc Excellence màu đen của Quách Minh Viễn.

Trương Gia ngồi bên tay lái phụ, là người ít nói nhất trong cả ba, đeo kính mắt bộ dáng nhã nhặn. Lý Lập Bang cùng Thái Dương ôm mấy bao lớn ngổn ngang ngã vào ghế sau, hai người này da mặt dày hơn một chút, đặc biệt là Thái Dương, trời sinh chính là tự nhiên như ruồi.

“Chỗ ở đã giúp mấy đứa tìm xong rồi, bất quá có hơi xa chút, mấy đứa có muốn đi ăn trước không?”

Chịu trận một ngày một đêm trên tàu hỏa, hai con sói đói phía sau vừa nghe lời này lập tức hoan hô, chẳng hề coi mình là người ngoài.

“Làm phiền anh quá.” Trương Gia mỉm cười, hai tên kia nào có biết đường cảm tạ Quách Minh Viễn.

“Khách khí cái gì!” Quách Minh Viễn nhẹ nhàng xoay tay lái, “Chờ mấy đứa lĩnh được tháng lương đầu tiên đừng quên mời anh đây ra ngoài làm một bữa ngon lành được!”

“Đương nhiên ạ!” Thái Dương lập tức thò đầu xen mồm vào, vuốt lại nếp mái tóc bù xù sau một đêm lăn lóc trên tàu hỏa.”Thầy Ngô cũng kể với bọn em về Quách sư huynh, là nhân vật hoành tráng ở trường ta nha! Sau này ở thành B còn phải nhờ vả sư huynh che chở cho bọn em a.....”

“Đủ rồi đó, yên lặng chút đi, dầm lên tao rồi đây.” Lý Lập Bang một cước đem Thái Dương đá văng, nói với Quách Minh Viễn: “Anh à, anh đừng có để ý đến nó, con người nó chẳng có tý phẩm hạnh nào đâu!”

Thái Dương vô duyên vô cớ bị đập, trộm liếc Quách Minh Viễn một cái, thấy người này không chú ý đến chỗ bọn họ, liền lập tức đánh trả, hai người lấy hành lý túi xách che chắn, bịt tai trộm chuông ở phía sau lẫn lộn ăn miếng trả miếng. Trương Gia có chút mất mặt đem ánh mắt chuyển ra ngoài xe, thật muốn nói với vị sư huynh bên cạnh này nói rằng mình chẳng hề quen hai người kia.

Yểm nhĩ đạo linh: bịt tai trộm chuông tự lừa dối mình, không lừa dối được người (Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vỗ đập vỗ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hẳn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy)

Quách Minh Viễn mỉm cười lái xe tiến vào một hàng hotpot, đột nhiên cảm thấy, việc anh chuyển khỏi chỗ mình dọn đến ở cùng với mấy đứa đàn em này là quyết định vô cùng sáng suốt. Ngoài việc tiết kiệm tiền thuê nhà, quan trọng nhất là, sau này khi tan tầm mình có thể sẽ không còn cảm thấy nhàm chán nữa.

Khoảng cách từ nơi Quách Minh Viễn thuê phòng cho đám đàn em đến chỗ bọn họ đi làm khá xa. Chẳng có cách nào cả, hiện tại tiền thuê nhà trong thủ đô đã muốn cao đến mức khiến người ta lộn ruột, muốn ở thoải mái cũng chỉ có thể chạy ra ngoài năm vòng.

Ngũ hoàn: Cái này chắc là tính theo khu vực ngoại ô gì đó của các bạn Tung Cửa ”

Bất quá phòng ở rất lớn, có năm phòng, lầu trên lầu dưới, là một căn nhà theo đúng tiêu chuẩn Phục Thúc.

Phục Thúc lâu: Ờ thì là nhà hai tầng, đọc thì hiểu mà giải thích ra thì dài dòng lắm á:”

“Oa, khu nhà cấp cao a!”

Ba đứa nhà quê vào cửa liền tán thưởng, cởi giày đi chân đất đem hành lý quăng đầy sàn, giống như vịt con vui sướng chạy tán loạn.

Vẫn là trẻ con a, cả chặng đường dài một chết người cũng không dập tắt được tinh thần hoạt bát kia.

Quách Minh Viễn cong khoe miệng tiến vào sau cùng, đóng cửa xong xuôi, đem áo gió màu vàng nhạt treo lên móc bên cửa, lột dép lê từ trong túi hàng siêu thị, chọn lấy một đôi đi vào, sau đó gọi mấy đứa đàn em đã chạy hết lên trên lầu:

“Này, đừng có đi chân trần, anh có mua dép lê, xuống đây đi vào đã!”

Thốt ra lời này xong, Quách Minh Viễn sừng sốt một chút, đột nhiên nhìn thấy dáng dấp của bà mẹ trên người mình. Chẳng lẽ tuổi ngày một lớn, người ta sẽ không nhận được quan tâm đến người nhỏ yếu hơn, thích tự coi mình là người giám hộ mà chỉ tay năm ngón với kẻ khác?

Không không không, anh không muốn mình sớm biến thành lão già lẩm lờn như vậy đâu.

Kết cấu phòng ốc rất đơn giản, trên lầu ba phòng ngủ, dưới lầu hai cái, một phòng bếp hai buồng vệ sinh, vật dụng đầy đủ hết. Thực lòng mà nói nếu có thứ gì không hợp ý, chính là sự bố trí giường trong phòng ngủ.

Năm phòng, trong đó một không giường, một lại là giường đôi, ba buồng khác đều là giường đơn.

Thái Dương là người đầu tiên phát hiện ra vấn đề này, vậy nên liền mặt dày ôm hết hành lý giành trước chiếm lấy căn phòng có giường đôi kia.

Cậu đang thoải mái lăn qua lăn lại trên chiếc giường lớn 2m2, chợt nghe được đoạn đối thoại bên ngoài phòng khách giữa Trương Gia cùng Quách Minh Viễn ——

Trương Gia: Sư huynh, anh cũng ở cùng bọn em à?

Quách Minh Viễn: Đúng vậy, để tiết kiệm chút phí thuê nhà cùng điện nước thôi ấy mà, ha ha.

Trương Gia: Vậy chúng ta tổng là bốn người hả?

Quách Minh Viễn: Hẳn không phải vậy, anh nghe chủ nhà nói này căn nhà này là cho năm người thuê, nên chắc còn có một người nữa, mấy ngày nữa sẽ dọn vào.

Trương Gia: Vậy..... Chúng ta đều chọn hết phòng tốt, còn lại căn phòng không giường kia, đến lúc người ta đến đây có phải là không hay lắm không?

Quách Minh Viễn: Không sao, phòng của tiểu Thái chẳng phải có giường đôi hay sao, đến lúc người mới tới thì cho ở cùng vài ngày đã, cuối tuần mua thêm giường mới là ổn rồi.....

Thái Dương ngừng lăn lộn trên giường, ôm gối đầu nằm ngửa ra chốc lát, sau đó lại bắt đầu lăn qua lăn lại trên giường.

Cậu sớm đã cảm thấy thằng Trương Gia này là đồ lắm chuyện, nhiều lời y như con gái.

Có biết cái gì gọi là đến trước hưởng trước hay không, cậu chiếm được thì chính là của cậu, kẻ mới tới thì có quan hệ quái gì tới cậu đâu!

Phòng này của cậu, giường này cũng là của cậu, cậu hiện tại đã đánh dấu mùi vào từng góc phòng này rồi.

Từ giờ trở đi, căn phòng này chính là bản thân cậu, kể cả thần thánh cũng không thể xâm phạm!

Đừng có ai hòng mơ tưởng đến!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuộc sống chung tràn đầy ái tình sắp sửa bắt đầu XD

Sau khi hoàn thành món dưa om Chắt tử, mệnh quyết định thử sức với món hầm Hiện đại văn này chút =))

2. Chương 2

Lại nói, tại thành phố lớn như thủ đô, ở vùng ngoại thành không chỉ có nghĩa là mỗi ngày phải dậy sớm đi tàu điện ngầm, ngồi một hai tiếng đến chỗ làm. Mà lại có còn có nghĩa, tại nơi xa rời huyền ảo phồn hoa của trung tâm thành thị, không khí có phần trong sạch hơn, cảnh vật có phần dân dã hơn, con người có phần thưa thớt hơn, tầm mắt có phần thông thoáng hơn..... Đương nhiên, cũng có nghĩa thời điểm ban đêm ngủ một mình, nhìn ra cảnh tượng thê lương quỷ dị âm u bên ngoài cửa sổ..... sẽ liên sợ hãi.

Bất quá điều này không phải áp dụng cho tất cả mọi người, mà chỉ nhằm vào con người bề ngoài cường đại nội tâm lại nhát gan yếu ớt, đặc biệt là khi người đó không biết tự lượng sức mình mà chọn hẳn một căn phòng lớn mà ở.

Quách Minh Viễn sáng sớm thức dậy liền thấy Thái Dương ngủ trong sô pha phòng khách, dùng chăn cuộn mình thành một đồng, TV mở tiếng rất nhỏ, hiển nhiên đã bật cả một đêm.

Anh nhẹ tay nhẹ chân đi qua tắt TV, có chút bất đắc dĩ cười cười.

Trên lầu một trận náo động, Trương Gia ăn vận sạch sẽ từ trên cầu thang đi xuống, sau khi nhìn thấy Thái Dương liền hơi nhíu nhíu mày, cũng không quan tâm, chỉ chào hỏi Quách Minh Viễn.

“Sư huynh đã dậy rồi.”

“Uh, dậy sớm chút thôi, buổi tối ngủ ngon không?” Quách Minh Viễn lấy cho mình một chai nước khoáng, mở ra một hơi uống hết nửa bình.

“Hắc, không tồi.”

“Anh chẳng biết mấy đứa thích ăn cái gì, hôm qua ở siêu thị chỉ mua mì gói cùng bánh mì sữa.” Quách Minh Viễn vừa nói vừa lục đồ ra khỏi tủ lạnh, Trương Gia thấy thế lập tức tiến đến giúp đỡ.

“Bọn em ăn gì cũng được, mua nhiều như vậy..... Cảm ơn anh.”

Quách Minh Viễn vốn còn định ra ngoài mua, quay đầu thấy Trương Gia ôm một đồng lớn đồ không nói tiếng nào đứng sau lưng mình, không khỏi bật cười, “Này, khách sáo gì với anh chứ.” Anh chọn mấy gói mì bò kho đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra bắt đầu tìm nồi niêu bát đĩa nấu ăn.

Trương Gia đang chuẩn bị theo vào phòng bếp, lại đột nhiên nghe thấy Thái Dương hét thảm một tiếng trong phòng khách.

Lý Lập Bang mắt buồn ngủ mờ mịt sờ soạn xuống thang lầu, chẳng buồn nhìn trực tiếp đặt mông ngồi xuống sofa, chẳng ngờ mình lại ngồi thẳng lên đầu một người sống. Người kia kêu lớn một tiếng, khiến hắn sợ tới mức hồn phi phách tán cơ hồ nhảy bắn lên, hoàn toàn tỉnh táo.

“Này, ngồi xuống chỗ nào đó hả!”

“Mày sao sáng sớm lại nằm đây thế hả! Gặp quỷ!”

“Mày sao không biết nhìn kỹ coi!”

“Ai bóp —— biết mày ở đây chứ! Sao không ngoan ngoãn về cái giường 2m2 của mày đi hả đồ ngốc!”

“bóp —— tao bóp —— thích nằm đây đấy, mày quản được chắc?”

bóp ——

bóp ——

bóp —— bóp ——!!

.....

.....

Trương Gia đóng chặt cửa phòng bếp lại, cúi đầu tiếp tục giúp sư huynh rửa chén bát lát dùng để ăn, cũng cố tình vẩy vòi nước lớn hơn một chút. Nhà này có thể lâu lắm không ai ở, trên bát đĩa đều là bụi, ứm, nhất định phải tẩy rửa cẩn thận.

Quách Minh Viễn đang quần tạp dề đun nước nấu mì cảm giác nghe thấy được một tiếng động lớn, vì thế hỏi Trương Gia: “Di? Em có nghe thấy động tĩnh gì hay không?”

“Không có.” Trương Gia cúi đầu rửa chén, mặt không đổi sắc trả lời.

“Kỳ quái..... Anh thế nào mà lại vừa nghe thấy một tiếng hét thảm..... không phải là Thái Dương có chuyện gì ấy chứ.....” Quách Minh Viễn có chút lo lắng, vừa nhìn quanh phòng khách vừa đập mấy quả trứng gà vào nồi.

“Nga, bọn họ hẳn là đang xem TV.” Trương Gia quả quyết đẩy kính mắt, thuận tiện nghiêng người, ngăn lại một đồng hồ bên ngoài cửa thủy tinh.

Trong phòng khách, một hồi chiến tranh không khói súng vừa mới chấm dứt.

Hai người Thái Dương cùng Lý Lập Bang có chút sức cùng lực kiệt ngã xuống sofa, đều cảm thấy gân cốt toàn thân dễ chịu, tâm tình khoan khoái. Xem ra buổi sáng sau khi rời giường vận động một chút tăng cường sức khỏe vẫn là rất thiết yếu.

Hai người đã hết giận lại khôi phục tình trạng tốt đẹp thường nhật, câu được câu chăng bắt đầu nói chuyện phiếm, chẳng đứa nào nhớ rằng trong nhà này ngoại trừ hai đứa còn có một vị sư huynh chưa quen biết được hai ngày đang đeo tạp dề bận rộn trong nhà bếp. Mà cũng chẳng có đứa nào nhớ rằng phải xuất phát từ lễ phép mà hỏi han theo phép lịch sự xem có cần hỗ trợ gì hay không.

Ngắn gọn là, hai vị lão thái gia đều bắt chéo chân ngồi im trên sofa mềm mại, hưởng thụ cuộc sống sung sướng được đưa quần áo tới tận tay, đưa cơm tới tận miệng.

“Cái gì!” Lý Lập Bang đột nhiên cười một trận rung ruột, “Cậu nói..... cậu sợ ngủ một mình á?!”

“Cút! Cười cái rắm!” Thái Dương có chút buồn bực, nhưng cậu không thể không thừa nhận đây là sự thật. Tối hôm qua khi tắt đèn, ngoài cửa sổ tựa như có một đạo quỷ ảnh, cứ luôn lượn qua lượn lại, bật đèn ra ngoài nhìn thì cái gì cũng không có, khiến cho lòng tơ toàn thân cậu đều dựng đứng lên, đành phải cuộn chăn chạy đến phòng khách ngủ, rồi lại còn phải mở cả TV lên.

Lý Lập Bang lau nước mắt chảy ra vì cười, “Này, cậu có phải đàn ông không thế? Nhìn cậu này, cứ như cô em gái nhỏ yếu điệu yếu đuối ấy!”

Thái Dương ném một cái gối ôm vào đầu Lý Lập Bang, bị đối phương bắt được.

“Cậu biết cái gì! Nhà này nhất định phong thủy không tốt!” Thái Dương nói, “Hoặc giả là nhà có ma!”

Đúng, nhất định là như vậy! Bằng không cậu đường đường là Đại lão gia đội trời đạp đất thế nào lại sợ cơ chứ?

“Này!” Thái Dương tiến đến bên người Lý Lập Bang, kề vai sát cánh nói: “Muốn đổi phòng với tớ không? Giường lớn ngủ một mình rất thích nga”

Lý Lập Bang sung sướng khi người gặp họa, trong mắt Thái Dương nhìn đặc biệt đáng khinh: “Này này, là ai tối hôm qua mặt dày mày dạn chiếm lấy cái giường đôi của tớ hả? Hiện tại hối hận rồi sao? Giờ đã hiểu rồi hả! Muộn rồi kù! Ha hả, ngoan ngoãn mà ở căn phòng ma ám của cậu đi!”

Nói xong lời này Lý Lập Bang như trong dự kiến ăn một con dấu trên mặt, bất quá nhìn thấy khuôn mặt Thái Dương bí xị hẳn cảm thấy được đặc biệt hả hê, cảm thấy đặc biệt thoải mái, cảm thấy đã báo được mối thì chiếm giường, cho nên lần này cũng bỏ!

Trên bàn cơm, một lớn ba nhỏ khí thế ngất trời vây quanh cùng ăn mì gói.

Thái Dương nâng mắt nhìn qua ba người kia, suy nghĩ hồi lâu, mới thử nói: “Sư huynh..... Cái này..... anh có muốn đổi phòng với em không?”

Quách Minh Viễn sững sốt, “Sao thế?”

“Không..... em chỉ là cảm thấy mình vô ý quá, anh xem anh giúp bọn em nhiều đến thế, vậy nên hẳn cần được ở tốt một chút, giường của em lớn như vậy, ngủ rất thoải mái.....”

Ánh mắt Quách Minh Viễn đảo qua khuôn mặt nín cười đến nội thương kia của Lý Lập Bang, cười nói: “Không sao, em ở cũng được mà, đồ đạc của anh sắp xếp gần xong rồi, lại dọn nữa thì phiền toái lắm.”

Thái Dương há hốc miệng, cuối cùng đành sàu khổ mà đem lời nói nuốt lại, sau đó lại đáng thương hề hề nhìn về phía Trương Gia.

Trương Gia không đợi cậu mở miệng đã nói: “Đừng nhìn mình, mình không muốn ở căn phòng ngập tràn mùi của cậu đâu.”

Lý Lập Bang rốt cục không nín được, lại phụt cười.

Thái Dương ở dưới bàn đạp Lý Lập Bang một cước, sau đó bắt đầu vùi đầu ăn mì, ăn mấy miếng, cuối cùng hít sâu một hơi đem đũa đập xuống bàn, vẻ mặt khổ sở nói: “Được rồi tớ thừa nhận, tớ là..... không dám ngủ một mình..... mọi người ai có thể ở cùng tớ được không?”

Trương Gia cùng Quách Minh Viễn thực ngoài ý muốn, Quách Minh Viễn cúi đầu suy nghĩ một chút, vừa định nói chuyện, lại bị Lý Lập Bang mới tỉnh lại sau cơn cười điên xen mồm vào.

“Đợi đã, anh Minh Viễn, anh đừng vội trả lời!” Lý Lập Bang nói, “Em trước hỏi anh có muốn nghe qua một đoạn kịch ngắn không?”

“Nói xem.”

“Cái này phải nói thế nào mới phải nhỉ?” Lý Lập Bang lập lờ một chút, mang thâm ý liếc nhìn Thái Dương một cái, Thái Dương ở trong lòng thăm mắng, thẳng nhai này chẳng tử tế gì, khẳng định sẽ không phun ra thứ tốt.

“Hai thiếu nữ nắm tay, thì gọi là tình bạn hai thằng đàn ông nắm tay, thì gọi là gay. Hai thiếu nữ ôm nhau, thì gọi là thân mật hai thằng đàn ông ôm nhau, thì gọi là gay. Hai thiếu nữ cùng ngủ thì gọi là ngọt ngào hai thằng đàn ông cùng ngủ, thì gọi là gay. Hai thiếu nữ đi du lịch, thì gọi là thời thượng hai thằng đàn ông đi du lịch, thì gọi là gay. Hai thiếu nữ.....”

“Được rồi!” Quách Minh Viễn nhin cười, ngắt lời Lý Lập Bang, “Anh nghĩ là anh hiểu ý chú rồi.”

Lý Lập Bang buông tay, sau đó tiếp tục ăn mì, ăn đến ngon miệng!

Thái Dương yên lặng nhìn ba người trong chốc lát, nhin xuống kích thích muốn táng xéo háng Lý Lập Bang, lại hỏi: “Thế..... Có ai chịu ngủ cùng mình không?”

Quách Minh Viễn ho khan một tiếng, nhanh chóng ăn sạch mì trong bát, sau đó đứng dậy đi lấy áo khoác: “Cái đó.....anh đi làm đây, chìa khóa đã chia đủ cho mấy đứa rồi, đặt trên tủ giấy đó, trong nhà còn thiếu cái gì thì nhắn tin cho anh, anh đi trước a!”

Rầm! Cửa đóng.

Trương Gia cũng buông bát, “Mình ra ngoài mua cáp mạng, ừm..... Muốn cáp quang hay cáp trục? Thôi bỏ đi, để tự mình đi xem xem.”

là cái này với cái này . Nói chung nó là cáp mạng internet thôi ”

Rầm! Cửa đóng.

Lý Lập Bang vẫn cúi đầu húp mì đột nhiên cảm thấy không khí có chút bất thường, sau lưng một trận gió lạnh thổi qua. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, phát hiện hai mắt Thái Dương đang tóe lửa nhìn mình, nụ cười trên mặt..... còn đặc biệt quỷ dị.....

3. Chương 3

Nhờ ơn Lý Lập Bang ban tặng, Thái Dương mấy ngày kế tiếp chỉ có thể một thân một mình ở trong căn phòng lớn vắng vẻ, buổi tối khi ngủ đèn cũng không dám tắt.

Bất quá may mà tháng ngày nhàn nhã của bọn họ mới qua được mấy ngày, đã phải lần lượt đến báo cáo tại công ty Thiên Độ. Đúng vậy, ba tên nhóc IT mới toae bọn họ cùng với sư huynh Quách Minh Viễn, đều được công ty mạng số một trong nước Thiên Độ thu về dưới trướng. Dù rằng còn chưa chính thức nhận chức, nhưng phải chuẩn bị rất nhiều tài liệu. Lại thêm mới tới thành phố, phải mua đồ dùng sinh hoạt, toàn dùng thẻ ngân hàng với thẻ điện thoại, một đồng chuyện vun văt cũng khiến cho bọn họ bận tới mức đầu óc choáng váng, đặc biệt từ trung tâm thành phố về phải ngồi hai tiếng tàu điện ngầm, liền một mạch về đến nhà liền lăn quay ra ngủ, cho nên Thái Dương cũng không quá khổ sở.

Kỳ thật ở chung với mấy gã IT điên cuồng cũng không tệ lắm, đương nhiên, là nếu bỏ qua ánh mắt oán hận mỗi ban sáng của Thái Dương. Nhưng bốn thằng đàn ông ở cùng một chỗ vẫn không khỏi sẽ có chút phiền toái trong sinh hoạt, nhất là ở khâu ăn uống hằng ngày, cực kỳ thiếu chất.

Sư huynh Quách Minh Viễn căn bản không phải là kiểu người biết chiều cổ người khác gì. Mấy ngày ban đầu được ních đầy mấy thứ đồ ăn nhanh như mì ăn liền bánh mì thịt hun khói mà đàn anh ưa thích, song nếu liên tục ăn trong một tuần, chỉ e đã cần ruột muốn nôn chứ đừng nói đến thích nữa. Mà ba tên kia trước đây một ngày ba bữa quen ăn ngoài căng tin, đều là không biết đi mua củi gạo dầu mỡ ở chốn nào, bởi vậy chẳng khác nào ba con gà con trong ổ chỉ chóc kêu than đòi ăn. Quách Minh Viễn nếu không tăng ca, trở về còn có thể dẫn đám nhóc ra ngoài làm một bữa cải thiện, nhưng giờ anh đã được thăng lên làm trưởng ban thường xuyên bận bịu công việc, cho nên cơ hội như vậy đã ít nay còn ít hơn, ba con gà con ngày một gầy yếu, mặt mũi xanh xao, đành đợi nước nấu gói mì Khang sư phụ.....

Hôm nay là cuối tuần, Quách Minh Viễn sáng sớm liền nhận được một cuộc điện thoại, tiếp đó tuyên bố một tin tức trọng đại với ba kẻ vừa mới rời giường: Khách trọ mới đã tới!

Hai người kia ngược lại không phản ứng nhiều, song Thái Dương vừa nghe lập tức phun ra một vấn đề mấu chốt: “Cậu ta ở phòng nào?”

Quách Minh Viễn ngẫm hiểu cười cười, nói: “Phòng mới chưa có kê giường..... Chỉ có thể phiền em cho cậu ấy ở nhờ hai ngày.”

“Như vậy không được hay lắm.....” Hai mắt Thái Dương lấp lánh.

“Nếu không chẳng lẽ lại để cậu ấy nghỉ trên sô pha?”

“Vậy lại càng không được, người ta tốt xấu gì cũng là cùng thuê nhà với chúng ta, không có lý gì lại phải ngủ trên sô pha cả.” Thái Dương tức khắc phản đối, rồi lại gắng gượng thêm vào: “Thôi bỏ đi, ở cùng em cũng được!”

Thái Dương vừa dứt lời, Lý Lập Bang lập tức từ phía sau xen mồm nói: “Này đừng có mà ra vẻ người tốt, cậu muốn ở cùng thì người ta sẽ ở cùng cậu chắc? Nói không chừng người ta chẳng thích thú gì đâu! Không biết là hai thằng con trai ngủ với nhau thì....”

Lý Lập Bang còn chưa nói hết đã bị Thái Dương tóm cổ dúm đầu vào sô pha, hai người xông vào quần thành một đồng, Quách Minh Viễn cười trừ nhìn hai đứa, mở tủ lạnh, lấy mấy gói mì từ trong ra, hôm nay anh quyết định sẽ cải thiện cân đối dinh dưỡng cho đám đàn em —— lúc nấu mì sẽ cho thêm chút cà rốt vào.

Trương Gia từ nhà tắm rửa mặt xong xuôi ra, thấy vị đàn anh tốt quần tạp dề tay cầm mì gói tiến về nhà bếp, trong nháy mắt mặt liền tái mét, lập tức bước vội đến đoạt lấy gói mì, vẻ mặt ngoan ngoãn cười nói: “Sư huynh, anh khó khăn lắm mới có được ngày nghỉ ngơi, không cần phiền phức nấu mì cho bọn em ăn đâu, cái này..... Hình như hôm qua bên cạnh bến tàu điện ngầm có mở một tiệm ăn bình dân, em ra ngoài mua điểm tâm cũng được!”

Nói xong, cũng không chờ Quách Minh Viễn phát biểu ý kiến, liền nhanh chóng khoác quần áo đạp lên giày té ra cửa.

Quách Minh Viễn nghe cửa “rầm” đóng một tiếng, lại nhìn đồng hồ mì bị bỏ lại trên bàn, có chút tiếc rẻ thở dài.

Thực đáng tiếc, hôm nay chính là vị dưa chua ngâm mà anh đặc biệt ưa thích.....

Rốt cục cũng được ăn mấy thứ giống điểm tâm, mấy chàng IT đều lười nhúc nhích, vây quanh bàn ăn hưởng thụ buổi sáng ngày nghỉ khó mà có được này. Đúng lúc ấy, bỗng nhiên nghe được một trận động tĩnh ngoài cửa, ngay sau đó là âm thanh chìa khóa cắm vào ổ, kế tiếp cửa phòng mở ra.

Đầu bốn người đều nhất loạt quay sang, thấy một người lôi một vali màu đen cỡ trung tiến vào. Người nọ mặc chiếc áo liền mũ màu đen, chiếc mũ rộng thùng thình trùm trên đầu, vậy nên bọn họ nhìn không ra diện mạo người nọ.

Bốn người đột nhiên cảm giác nhiệt độ trong phòng nháy mắt đã giảm xuống rất nhiều, theo bước người này đến, không khí ẩm cúng cùng lười nhác trong chớp mắt đã bị đảo lộn!

Quách Minh Viễn là người đầu tiên phục hồi tinh thần, lập tức tiến lên nghênh đón: “Cậu hẳn là Cố Văn Vũ, xin chào, tôi là Quách Minh Viễn, mấy đứa nào là đàn em của tôi, cũng cùng là khách thuê căn nhà này.”

Ba người Thái Dương, Lý Lập Bang cùng Trương Gia cũng lịch sự đứng lên, tiến đến trước mặt ha ha cười ngớ ngẩn.

Đối diện với sự nhiệt tình của bốn người, khách trọ mới mặt lạnh te xoay người, ánh mắt nhìn lướt qua bọn họ, nhanh đến không thể nhận ra khe gập đầu một chút, nhưng lại không nói lấy một từ.

Quách Minh Viễn vốn định giúp bằng hữu mới cảm hành lý để xúc tiến cảm tình giữa bạn trọ trong tương lai, nhưng khi anh nhìn đến trong tay Cố Văn Vũ chỉ có một vali đơn giản, liền ngưng ngừng thu tay, mọi người trầm mặc, không khí nhất thời trở nên gượng gạo.

Mà khách trọ mới toàn thân cao thấp phát ra khí chất hắc sắc băng lãnh lại chẳng có chút mất tự nhiên, sau khi chăm chú nhìn bốn người, thản nhiên xỏ vào đôi dép lê hồng phấn Quách Minh Viễn mới mua, kéo vali vào phòng khách, sau đó xoay người, nói câu đầu tiên từ lúc đến nhà với bọn họ:

“Tôi ở phòng nào đây?”

Quách Minh Viễn đột nhiên cảm thấy sự tình e rằng có chút khó khăn..... Xem ra vị khách trọ mới tới này cũng không phải người dễ nói chuyện, nếu để cho cậu ta ở cùng phòng với Thái Dương không biết là có đồng ý hay không.....

“Ừm..... Là như thế này, hiện tại có một phòng trống, nhưng mà không có giường.” Quách Minh Viễn nói.

“Vậy nên?”

“Giường ở phòng Thái Dương lại là giường đôi.....”

“Thái Dương là ai?” Khách trọ mới hỏi.

“Tớ.....” Thái Dương lí nhí lên tiếng.

Khách trọ mới liếc nhìn Thái Dương một cái.

“Phòng ở chỗ nào?”

“A?” Thái Dương còn chưa có phản ứng kịp.

“Phòng.”

“Nga, bên kia.....” Thái Dương ngây ra nâng tay chỉ chỉ về phía sau.

Khách trọ mới dứt một tay vào trong túi áo, sau đó cúi đầu kéo vali vào phòng, không nói thêm lấy một lời.

Thái Dương sau đó suốt cả sáng cũng chưa dám trở về phòng, ngồi dán tại sofa xem TV. Khách trọ mới sau khi vào phòng cũng không thấy đi ra. Mãi đến giữa trưa Trương Gia lại xung phong ra ngoài mua cơm trưa hỏi bọn họ muốn ăn cái gì, Thái Dương nghĩ rằng dù bất luận như thế nào cũng nên lịch sự hỏi bạn cùng phòng mới một tiếng, vì thế cố lấy dũng khí đi gõ cửa.

Song tay cậu còn chưa đụng tới cửa, cửa đã đột nhiên mở ra.

“A..... Cái này, bọn tớ trưa nay muốn gọi đồ ăn ngoài, cậu muốn ăn cái gì?” Thái Dương có chút xấu hổ cười cười, nhe ra một miệng đầy răng trắng.

Khách trọ mới cao hơn Thái Dương, hấn dựa khung cửa nhìn nhìn Thái Dương, lại chỉ nói hai chữ:

“Cảm phiền.”

Thái Dương giống như gặp quỷ nép sang một bên, khách trọ mới đi qua, trong tay còn xách theo một túi lớn màu đen, bên trong nhét chặt cứng.

Người kiểu gì vậy nè!

Thái Dương oán thăm đi vào phòng, chỉ trong chớp mắt, cậu cơ hồ nghĩ rằng mình đã đi vào nhầm chỗ!

Rèm che thay đổi!

Chăn đơn thay đổi!

Chăn bông thay đổi!

Tất cả đều bị đổi thành màu tím sạch sẽ nhưng lạnh lùng.....

Trong phòng tràn ngập một loại hương xà phòng xa lạ nhàn nhạt, dấu vết của Thái Dương, hương vị của Thái Dương, toàn bộ đã bị xóa bỏ!

Trong phòng không nhiễm một hạt bụi, túi đồ ăn vặt cậu ăn mấy ngày còn thừa, quần áo ném loạn khắp chốn, sách lập trình phần mềm vứt đầy đất toàn bộ đều đã bị thu dọn sạch sẽ..... Bức rèm mở ra, ánh mặt trời chiếu vào, chiếc vali kéo cỡ trung màu đen lẳng lặng dựa ở góc tường.

Thái Dương tuần tra một vòng trong phòng, mở tủ quần áo, phát hiện bên trong chỉ có tầm nhiều hơn sáu bảy bộ màu tối kiểu dáng không khác nhau mấy cùng với áo mũ và quần bò, mà đồng quần áo của bản thân bình thường nhét thành một đồng cũng được xếp thành từng chiếc, y như ở cửa hàng bách hóa đặt ở một bên.

Cậu đóng cửa tủ quần áo, hít một hơi.

Lại quay đầu nhìn về phía bàn học, phát hiện nơi đó có thêm một chiếc giá sách đơn giản, tất cả sách vở của mình đều được xếp ngay ngắn bên trên, chỉ có ở ô dưới cùng xếp cuốn tuyển tập tiểu lâm không phải là của cậu. Mà bên cạnh “Vợ yêu” trên bàn của cậu lại có thêm một cái laptop, đồng dây dẫn trước kia quảng đầy bàn cũng đã được cuộn gọn lại.

Thái Dương nhắm mắt lại, lại hít một hơi.....

Nhưng vào lúc này cậu đột nhiên nhớ tới một sự kiện! Chợt mở mắt ra, nằm xoài xuống sàn nhà ngó dưới gầm giường, sau đó một sợi dây trong óc liền bị chặt đứt!

Bít tất với đồ lót cậu tỉ mỉ tích góp từng tí một trong cả tuần a a a..... Cư nhiên tất cả đều không thấy! Thái Dương cơ hồ liên tưởng ngay đến vừa mới cái túi đen lớn căng phòng khách trọ mới vừa nãy mang ra ngoài, vì thế lập tức lao vút khỏi phòng!

Cố Văn Vũ từ nhà tắm đi ra, liền thấy vẻ mặt nhón nhác của Thái Dương.

“Đồ..... đồ đạc của tớ đâu?”

“Thùng rác.” Cố Văn Vũ trả lời.

Giờ thì Thái Dương thật sự nổi giận! Người này thật quá càn quấy!

Cậu dùng sức cào tóc mình, sau đó dùng ánh mắt thật dữ tợn quay lại nhìn kẻ ngoại lai không hiểu quy củ này, định bụng hỏi một phen vị huynh đệ này, dựa vào cái gì lục lọi đồ người khác! Dựa vào cái gì mà bất lịch sự tự ý đảo lộn phòng cậu ra cái dạng này! Dựa vào cái gì.....

Nhưng mà một loạt “Dựa vào cái gì” của cậu một nửa cũng chưa nói ra liền ngưng lại ngay tại chỗ, bởi vì cậu thấy cái máy giặt đang quay không ngừng sau lưng Cố Văn Vũ.

“Đó..... đó là cái gì?” Thái Dương không dám tin mở to hai mắt nhìn.

“Đồ của cậu.” Khách trọ mới nói.

“Không phải..... quăng thùng rác sao.....”

“Sợ cậu không có cái mặc.”

Thái Dương: “Này..... Cậu không biết dùng máy giặt giặt nội y là rất không vệ sinh hay sao!”

Cố Văn Vũ nghiêng người vòng qua Thái Dương đứng chắn ở cửa nhà tắm, hai tay vẫn đút trong túi áo, mặt không chút thay đổi nhìn cậu một cái, nói:

“..... Vẫn còn tốt hơn để mốc dưới giường.”

Trương Gia lúc này đã muốn mua món Ma lạt nóng trở về, Lý Lập Bang cùng Quách Minh Viễn theo mùi thơm liền mò lại.

: uh thì thấy trên baidu giải thích là món cay Tứ Xuyên.

“Cố Văn Vũ, tôi cũng mua phần cậu, không biết có hợp khẩu vị cậu không.” Trương Gia nói.

Khách trọ mới nhìn lướt qua mấy phần Ma lạt nóng hôi hổi, không trả lời, lại thuận tay mở tủ lạnh nhìn xem bên trong, sau đó đóng lại, không nói một tiếng, đi ra cửa....

4. Chương 4

Hai giờ sau, vị khách trọ mới đã trở lại, trong tay xách theo túi siêu thị to nhỏ, bên trong đều là hoa quả rau dưa còn có cả thịt tươi sống.

Thái Dương, Trương Gia cùng Lý Lập Bang vừa nghe thấy tiếng liền nhanh chóng chạy tới vây xem. Cố Văn Vỹ cũng không nhìn bọn họ, trực tiếp mang theo đồ vào phòng bếp.

“Này này, huynh đệ đây là muốn làm gì a!” Lý Lập Bang vừa nói vừa thò đầu vào bếp nhìn quanh.

“Phỏng chừng là muốn tự nấu cơm á.” Trương Gia nói.

Thái Dương thì hai mắt phát sáng, kìm lòng không nổi lê vài bước về phía bếp, quay đầu lại hỏi hai người kia: “Chúng mình có được ăn không nhỉ?”

Lý Lập Bang liếc Thái Dương một cái, lộ nụ cười xấu xa: “Cậu thì hẳn là có, còn bọn tớ thì chắc là không.”

“Nói vậy là sao?” Thái Dương khó hiểu hỏi.

Lý Lập Bang bật cười, không trả lời, vất vả đợi nín cười sau một lúc lâu mới thở gấp vỗ vỗ bả vai Thái Dương, trịnh trọng nói: “Bạn học Thái Dương, về sau mấy người chúng ta nếu không có cơm ăn, thì phải nhờ vào cậu đó.”

Nói xong, liền hai ba bước sải bước lên thang lầu, chui về phòng mình.

“Thằng đó là có ý gì vậy?” Thái Dương quay đầu hỏi Trương Gia.

Trương Gia đẩy kính mắt, nhìn nhìn Cố Văn Vỹ trong bếp, nghiêm túc nói: “Tôi nghĩ, cậu ta có thể là muốn cậu đến tới chịu khó thủ thủ bên gối nhiều nhiều vào, để cho chúng ta có cơm ăn.” Sau đó không đợi Thái Dương có thời gian phản ứng, liền kẹp tờ báo nhanh chóng té lên lầu.

Chỗ này là chữ “Chăm biên phong” á. Kiểu như là lúc đêm khuya thanh vắng, vợ thủ thủ bên tai thì chồng cái gì cũng nghe áy =))

Đương lúc Thái Dương còn đang cân nhắc câu “Thủ thủ bên gối” của Trương Gia là mang ý nghĩa gì, cửa kéo thủy tinh phòng bếp lại đột nhiên bị đẩy ra, Cố Văn Vỹ vẫn một tay dứt túi như thể bị sái khớp, nhìn Thái Dương đứng một mình trong phòng khách, chỉ thản nhiên hỏi: “Có kiêng gì hay không?”

“Hử?” Thái Dương cảm thấy với chỉ số IT cao của mình, có điểm theo không kịp tiết tấu của vị khách trọ mới này.

“Bọn họ.” Đầu Cố Văn Vỹ hơi nghiêng về phía tầng trên, ánh mắt lại vẫn nhìn Thái Dương, “Có kiêng ăn gì không?”

“Nga..... chắc không có.”

“Còn cậu?”

“Cũng..... Cũng không có.”

Cố Văn Vỹ không nói gì, kéo cửa phòng bếp, lại quay về tiếp tục đun canh xào rau.

Thái Dương tự xưng tinh anh IT chung quy cũng coi là thông minh, dù cho hành sự của vị khách trọ này có điểm quỷ dị, song cậu đã lý giải được đầy đủ ý nghĩa trong lời nói của hắn, vậy nên mắt sáng như sao, lập tức chạy vội lên lầu đập cửa phòng Lý Lập Bang cùng Trương Gia, tuyên bố này một tin tức tốt khuấy động lòng người:

Bọn họ rất cục cũng được ăn uống tử tế rồi!

.....

Quách Minh Viễn buổi chiều nhận được điện thoại từ công ty, liền tức khắc bị triệu đi. Trước khi ra cửa anh vô cùng tiếc nuối nhìn nhìn thức ăn trên bàn cơm, thàn than mình không có lộc được ăn.

Bữa tối thịnh soạn đến bất ngờ, gan lợn xào tiêu, cải trắng luộc, vịt hầm tương xé phay, ngư hương bung cà, quế ngư hấp..... Bất luận là phối hợp dinh dưỡng cho đến hương vị, đều hoàn mỹ không chê vào đâu được. Cố Văn Vũ vẫn không nói gì, chỉ im lìm cúi đầu ăn cơm.

Người ta có câu, “Ăn được của người ta thì phải biết đường mà trả ơn”. Dưới nhiệt khí dày đặc thơm nức mê người của nồi canh sườn lợn bí đao, Thái Dương, Lý Lập Bang sớm đã coi vị khách trọ mới này thành người một nhà tương thân tương ái.

Nguyên văn là ” Nã nhân gia thủ nhuyển, cật nhân gia chủy đoản”

“Oa, Cố Văn Vũ tay nghề cậu thật là giỏi quá!” Lý Lập Bang vốn nhìn người khác có chút không vừa mắt, tán thưởng không hề che dấu, “Không phải chuyên nghiệp đấy chứ?”

“Phải a, quả thực là đầu bếp cấp cao!” Thái Dương giơ ngón tay cái lên.

“Đúng rồi, chúng ta còn chưa có tự giới thiệu qua.” Trương Gia nói, “Minh là Trương Gia, thằng này là Lý Lập Bang, Thái Dương cậu hẳn đã biết rồi, là người ngủ chung phòng với cậu, ba chúng mình đều là đến Thiên Độ để thực tập.”

Thái Dương cắn dưa liếc xéo Trương Gia một cái, ở trong lòng thầm mắng: hừ, đồ khí gió nhà cậu, có cần thiết phải đặc biệt cường điệu là ngủ chung phòng không..... = =

“Cậu thì sao Văn Vũ?” Bụng đã được ăn, kỹ năng bắt chuyện tự nhiên như ruồi của Thái Dương đã lại khôi phục hoàn toàn, tò mò hỏi, “Không phải thật sự là đầu bếp đấy chứ?”

Cố Văn Vũ khụ một tiếng, giống như bị hóc xương cá, cuối cùng ngừng một lát, mới thấp giọng nói: “Viết phần mềm di động.”

“Hoành tráng a! Vậy làm cho công ty nào thế?” Thái Dương lại hỏi.

Cố Văn Vũ không nói gì, nhanh chóng ăn xong cơm rồi liền rời khỏi bàn ăn.

Mấy người còn lại cũng đã ăn được lưng lửng, thấy Cố Văn Vũ đối với vấn đề này có chút lảng tránh, Trương Gia nói khẽ với hai kẻ còn lại: “Không chừng là công ty nhỏ không có danh tiếng gì, cậu ấy đã không muốn nhắc tới chúng ta sau này cũng đừng hỏi lại.”

Lý Lập Bang cùng Thái Dương đều rất biết điều đồng loạt gật đầu, cũng không lấn cấn gì nữa.

Ăn không của người ta, dù là mặt dày đến đâu cũng không thể không biết xấu hổ phải mông bỏ đi, vì thế Thái Dương, Trương Gia cùng Lý Lập Bang liền xung phong đảm nhận công tác dọn dẹp sau khi ăn xong.

Ba người liếc nhìn nhau một cái, trong nháy mắt chớp điện, Lý Lập Bang cướp được cái chổi, Trương Gia cướp được khăn lau, một phụ trách quét rác một phụ trách lau bàn. Mà Thái Dương cái gì cũng không cướp được liền chỉ còn lại có nhiệm vụ quang vinh nhất mà cũng nặng nề nhất —— rửa chén.

Thái Dương nhìn hai kẻ sung sướng khi người gặp họa kia, thầm nghiêng răng, nhưng rốt cục cũng không nổi giận, tự cho mình xui xẻo, ừ ừ tiu nguỉu thu dọn bát đĩa.

Song đúng lúc ấy, Cố Văn Vũ lại đi tới, nhanh lẹ dứt khoát dọn hết bát vào mâm, bưng vào chậu rửa trong phòng bếp, Thái Dương có điểm ngượng ngùng, vội vàng ngăn lại, nói: “Này..... cái này để tớ rửa cho..... Nói như thế nào đi nữa chúng tớ cũng nên chia sẻ một chút, sao có thể để cậu.....”

“Khỏi cần.” Cố Văn Vũ chẳng thèm chờ Thái Dương nói hết câu khách sáo liền lạnh tanh nói.

“Ấy..... thế coi sao được.....”

Vị khách trọ mới không thích bị người khác phiền nhiễu nhú nhú mày, đơn giản trực tiếp vòng qua cậu. Sau đó ném một câu “Cậu rửa không sạch”, rồi không để ý đến cậu nữa, đem tất cả bát đĩa rửa sạch sẽ bỏ vào trong tủ khử độc, kế tiếp không nói một lời đi vào phòng tắm tắm rửa.

.....

Thái Dương trước giờ vốn lười biếng, cơ bản hai ba ngày mới tắm rửa một lần, hôm qua mới vừa tắm qua, nguyên bản theo tính cách cậu sẽ không tắm thêm lần nữa vào hôm nay. Nhưng mà, nhìn thấy Cố Văn Vũ

sạch sẽ mát mẻ từ nhà tắm bước ra, Thái Dương đột nhiên dâng lên một ý niệm “Ngày đầu ngủ chung cần phải lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho nhau” kỳ quái trong đầu, cũng chạy vào nhà tắm mãi đến khi tẩy rửa cho mình thơm nức mới chịu ra.

Buổi tối mười giờ, Quách Minh Viễn vẫn chưa trở về, phỏng chừng là bởi vì có hạng mục quan trọng nào đó bị công ty đổ đầu, mà Trương Gia quen thói ngủ nghỉ đúng giờ đã bắt đầu chuẩn bị gọi rửa đi ngủ, con cú đêm Lý Lập Bang thì lại khác thường từ trên tầng tót xuống, nháy mắt với Thái Dương đang cuộn ổ xem TV ở phòng khách.

“Sao chưa về phòng? Đứng để cho người ta sốt ruột chờ chứ.....”

“Cút! Đồ ăn no rửng mỡ!” Thái Dương mắng, vớ lấy cái gối quăng về phía đầu Lý Lập Bang.

Lý Lập Bang chẳng những không né, ngược lại đón lấy, để cho gối đầu nện vào trước ngực, sau đó làm ra vẻ hưởng thụ tiêu hồn, ghé tởm đến mức khiến Thái Dương muốn nôn ra cả món canh sườn mới ăn buổi tối, không muốn nhìn tiếp nữa, liền dứt khoát nhảy khỏi sofa, trừng mắt liếc xéo Lý Lập Bang một cái, sau đó rất đàn ông ưỡn ngực ngẩng đầu đi về phòng mình.

Thời điểm Thái Dương đẩy cửa vào phòng, Cố Văn Vũ đang miệt mài gõ bàn phím laptop, Thái Dương liếc một cái vào từng hàng ngôn ngữ lập trình thần tốc hiện lên trên màn phản quang, giật mình há hốc miệng.

Người này không đơn giản a!

Cậu yên lặng đi đến trước giá sách cầm lấy quyển sách che mặt, sau đó lừa mình dối người chỉ để lộ đôi mắt rình trộm phía sau Cố Văn Vũ, nhìn nửa ngày cũng không hiểu nổi hần đến tột cùng là đang soạn chương trình gì. Cậu nhìn đến chuyên chú, vậy nên đến khi Cố Văn Vũ ngừng gõ xoay người nhìn về phía cậu, cậu cũng chưa phản ứng lại. Đến thời điểm biết việc mình nhìn trộm bị người ta bắt tại trận, mới ở dưới cái nhìn chăm chú lạnh lùng của đối phương xấu hổ lùi từng bước nhỏ về bên giường, xoay người leo lên.

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại, ngay cả tiếng gõ phím cũng đều không có, sau một lúc lâu, Cố Văn Vũ đột nhiên hỏi: “Pass wifi nơi này là do ai thiết lập vậy?”

“Ờ, sao thế?” Theo quán tính làm việc, nên Thái Dương sau khi lên giường nằm vẫn cứ úp cuốn sách kia lên mặt, thanh âm có điểm buồn bực, “A phải rồi, cậu muốn pass a.....”

“Không cần, đã biết rồi.” Cố Văn Vũ nói, đối với hần mà nói, phá giải một cái pass wifi bình thường quả thực không đáng để nhắc tới.

Lúc này hiện lên trên màn hình máy tính đúng là pass wifi của bọn họ: yiqigaoji

Cố Văn Vũ trầm mặc nhìn password kia một lúc lâu, ánh sáng trên màn hình máy tính phản chiếu chỗ sâu trong con ngươi đen nhánh, bất chợt, trên khuôn mặt vẫn luôn không có chút biểu cảm gì, hiện lên một tia cười nhàn nhạt.

5. Chương 5

Thái Dương tối đó ngủ ngon lành, bạn cùng phòng mới ngủ cũng rất có nề nếp, nằm sát vào bên mép giường, lưu cho cậu một không gian cực rộng để duỗi tay chân, nên cậu cảm thấy thực hài lòng, tự coi như mình vẫn nắm trong tay quyền sở hữu căn phòng này.

Thời điểm khi cậu tỉnh lại Cố Văn Vũ đã đi mất, chăn gối được gấp ngay ngắn. Thái Dương mơ mơ màng màng gỡ cái đầu bù xù loạng choạng bước khỏi phòng, thể nhưng phát hiện toàn bộ các phòng đều im ắng, giống như không có lấy một người.

“Này, này! Đầu cả rồi?” Thái Dương kêu vài tiếng, không được đáp lại, đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, lúc này ánh mắt cậu mới rơi xuống tờ giấy nhấc để gần TV, vì thế vội vàng chạy lại đọc ghi chú trên giấy.

Chữ viết giống như con cún cào bậy, nhìn cái là biết do Lý Lập Bang lưu lại.

Thái Dương nheo mắt khó khăn đánh vắn, chỉ thấy phía trên viết hai câu nói:

Câu đầu tiên là ——

Àn chủ quản vừa mới thông tri, hôm nay phải đến công ty.

Câu thứ hai là ——

Chạy nhanh lên! Bị muộn rồi đó! Aha

Thái Dương sững ra trong một giây, sau đó tựa như có người đốt pháo sau mông chạy vù ra ngoài, chạy vội tới nhà tắm dùng nước lạnh lung tung rửa mặt một phen, vớ lấy laptop giẫm giày vọt khỏi cửa, vừa mặc quần áo trong thang máy trong lòng vừa hung hăng nguyền rủa Lý Lập Bang, âm thầm phát lời thề rằng chỉ cần vừa thấy sẽ đập hấn một trận thừa sống thiếu chết, đến lúc mẹ đẻ hấn cũng không nhận ra được mới thôi!

Vì để tiện đi làm, nhà trọ Quách Minh Viễn thuê cho mọi người cách trạm tàu điện ngầm rất gần, nhưng lúc này Thái Dương lại không có phúc khí lên tàu, vì ngày đầu tiên thực tập không thể đến muộn, cậu khê cần môi, quyết tâm trực tiếp ra chặn một chiếc taxi. Một đường nhìn đồng hồ cây số nhảy nhảy, trái tim Thái Dương cũng sắp muốn bện theo. Mới sáng sớm mà đã vô duyên vô cớ vút qua cửa sổ hơn hai trăm đồng như vậy, cậu cảm thấy giống như có người đang khoét một miếng thịt trong lòng mình, vì thế oán hận đối với Lý Lập Bang kia càng thêm mãnh liệt.

Trùng hợp chính là, Thái Dương bên này mới từ xe taxi xuống, bên kia hai người Lý Lập Bang Trương Gia cũng ăn vận chỉnh tề vừa mới chui ra khỏi bến xe điện ngầm. Thái Dương nheo mắt, cơ hồ trong nháy mắt nhắc thấy bóng Lý Lập Bang liền xuyên qua đám người đi làm vọt đến ——

Lý Lập Bang đang nghiêng đầu cùng Trương Gia nói chuyện, đột nhiên cảm giác như có một đồng bóng lùnh nhùng gì đó thỉnh linh nhào vào ngực mình, đâm cho hấn thiếu chút nữa ngã ngửa xuống đất, kè sau đó cổ liền bị người khác gắt gao bóp chặt!

“Mẹ nó đồ khốn này! Đồ chết tiệt! Dám không gọi ông đây! Nhà người biết hôm nay là ngày đầu tiên đi làm mà còn dám không gọi ông! Muốn cho ông đây bị mất chén cơm hả?! Mẹ nó ông bóp chết người! Bóp chết đồ khốn nhà người!” Thái Dương nghiêng răng nghiêng lợi điên cuồng chửi rủa một hồi, vắn cổ Lý Lập Bang không chút nương tay.

Lý Lập Bang thiếu chút nữa ngạt thở, mặt ghen đến thành màu tím, dưới tình thế cấp bách dùng sức xoay người, đem Thái Dương đặt ở dưới thân. Hấn vốn vạm vỡ hơn Thái Dương một chút, lại đang trong lúc đường cùng sức mạnh càng thêm bạo phát, vậy nên nhanh chóng xoay chuyển tình thế, đem cái cổ đáng thương của mình cứu vớt ra khỏi ma trảo của Thái Dương, nắm lấy đồng phục của cậu, chặt chẽ đè ở bên trên không động dấy.

Hai người giữa ban ngày ban mặt lẩn lộn một phen như vậy, rất nhanh khiến người qua đường quây lại xem. Bất quá may sao nơi đây cũng là khu đô thị công nghệ cao mới, cư dân xung quanh tương đối ít, đại đa số những người qua đây đều là thành phần tri thức vội vàng đi làm, ít có mấy bác gái thích tản bộ buồn đưa, cho nên cũng không tạo thành rối loạn gì quá lớn.

Bất quá vẫn là khiến nhân viên an ninh trật tự ở phụ cận chú ý.

Một anh chàng mặc đồng phục cầm bộ đàm, rất thận trọng chạy tới quát hỏi: “Ồ đây sao vậy? Các anh đang làm cái gì? Đây..... Mau tách ra! Có nghe thấy không?”

Trong lòng Thái Dương còn hừng hực lửa, chỉ cần Lý Lập Bang hơi chút buông ra cậu sẽ liền lập tức phản kích, hại Lý Lập Bang cũng không dám tùy tiện buông lời, hai người cứ như vậy giằng co không thôi

Cậu bảo an cảm thấy quyền uy của mình đã bị khiêu khích cực điểm, hơi nheo con ngươi, cầm lấy bộ đàm chuẩn bị gọi người đến đem hai kẻ không biết tốt xấu này trở về.

Trương Gia liếc mắt nhìn hai đứa dờ hơi trên đất, chẳng nói gì đẩy đẩy kính mắt, đưa tay cản lại chiếc bộ đàm đã đưa đến bên miệng của cậu bảo an, cười xin lỗi: “Thực xin lỗi đồng chí, em trai tôi bị động kinh,

bạn tôi đang giúp nó khống chế bệnh tình, đợi chút nữa nó dịu lại chúng tôi sẽ đi, sẽ không gây thêm phiền toái cho anh nữa.”

“Động kinh?” Cậu bảo ban hồ nghi nhìn Thái Dương, “Nhìn không giống a.....”

Nét cười trên mặt Trương Gia đột nhiên biến mất, ánh mắt xuyên qua thấu kính lóa sáng sắc nhọn nhìn cậu bảo an, nghiêm túc nói: “Thần kinh não bộ vốn dĩ đột ngột thất thường phóng điện quá độ đến bắt thật nên cánh tay mới bị co giật cách quãng, tôi sẽ không lấy sức khỏe của em mình ra làm chuyện đùa đâu.”

Cậu bảo an kia đột nhiên bị ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm đến phát run, cảm thấy anh chàng nhả nhặn đeo kính trước mắt này không giống như đang nói dối, không khỏi cảm thấy xấu hổ vì chuyện đâm vào nỗi đau của người khác, nên đành gượng gạo cười cười, “Vây..... vậy có cần tôi hỗ trợ liên hệ bệnh viện hay không?”

Trương Gia vẫn lãnh đạm chăm chú nhìn cậu bảo an, không nói một lời, khoé mắt lại âm thầm quan sát cặp đôi đang bò sát đất kia, thấy Thái Dương giống như rót cục đã khô phục lý trí bình tĩnh trở lại, mới tiến lại nâng cậu dậy, nhẹ nhàng băng quơ nói với cậu chàng đang bị dọa ngây người kia: “Không cần, đa tạ. Em trai tôi không thích mùi thuốc trong bệnh viện!”

Nói xong không đợi mọi người nói chuyện liền tay chân lạnh lẽo đem Thái Dương lôi đi, Lý Lập Bang phía sau đứng lên phũ phũ bụi bặm trên người, làm mặt quỷ trước mắt bao người, kẻ đó bám theo sau.

Cậu bảo an bị ánh mắt lợi hại của Trương Gia dọa đến ngẩn người kia, nhìn ba người đã đi đến góc đường, không khỏi thầm cảm thấy may mắn cho đứa nhỏ đáng thương bị thần kinh kia.

Cậu ta thật sự có một người anh trai thật tốt!

Cuối cùng đi đến một nơi yên tĩnh không người, Trương Gia một phen hất tay Thái Dương ra, đưa mắt nhìn giờ trên di động, nói với cậu: “Chúng tôi mất những mười lăm phút nhìn cậu nổi điên, nói đi, thế là sao hở?”

Thái Dương không dám tin tưởng to mắt, cậu nguyên lai cảm thấy Trương Gia cũng coi như là một thanh niên gia giáo đầy hứa hẹn, không thể tưởng được thế nhưng lại cùng một hạng với Lý Lập Bang, sau lưng người ta làm chuyện xấu còn giả bộ như hoàn toàn vô tội, vậy là có ý gì!

“Các cậu làm chuyện tốt gì thì tự mình hiểu! May sao tớ tỉnh lại đúng lúc, bằng không ngồi taxi cũng không có kịp!”

Lý Lập Bang vốn đang thật cẩn thận sờ cổ mình, nghe được lời Thái Dương liền hơi sững sốt, rồi không biết sống chết phụt một tiếng bật cười! Vừa cười lại vừa dậm chân, cười đến khom cả lưng, thậm chí còn chảy ra nước mắt!

Thái Dương nhìn bộ dạng quái đản kia của Lý Lập Bang, trong đột nhiên, cảm phần ghen đầy trong lòng thế nhưng tiêu tán trong nháy mắt.

Đây mới đúng là đồ điên, thử hỏi xem cậu ta có khác quái gì đồ điên đâu chứ!

Trương Gia thật sự nhìn không nổi nữa, nhìn không được đập một cước vào sau mông Lý Lập Bang, mắng: “Cười cái rắm! Có chịu nói hay không?”

Lý Lập Bang rót cục ngưng cười, nhưng vẫn khùng khục mấy hơi, miễn cưỡng nói ra vài chữ, chỉ vào Thái Dương nói: “Cậu.....cậu không phải là..... Thật sự ngồi..... ngồi taxi..... Tới chứ?”

Thái Dương không thèm nói chuyện cùng đồ biến thái, cúi đầu chỉnh lại nếp gấp trên quần áo, chẳng buồn liếc hần một cái.

Trương Gia tựa hồ tóm được trọng điểm vấn đề, không kiên nhẫn nghe Lý Lập Bang phun lèo tèo ra từng chữ, ngược lại hỏi Thái Dương: “Phải rồi Thái Dương, cậu hôm nay thế nào mà cũng đến đây vậy?”

Thái Dương sững sốt, nói vậy là sao! Cậu đương nhiên là tới đi làm á!

Trương Gia lại hỏi: “Ân chủ quản tổ chúng mình hôm qua đã thông tri việc hôm nay đến làm trước thời hạn, sao tổ của cậu cũng vậy hả?”

Lời Trương Gia vừa ra khỏi miệng, Lý Lập Bang lại nhin không được phụt ra.

Trên thế giới này thế mà lại có người ngốc như vậy, hần tối hôm qua tâm huyết dâng trào viết tờ giấy này để trêu người, vốn cũng không nghĩ rằng sẽ thành công, không ngờ ku này lại ngổ đến vậy..... thế mà lại bị lừa! Thật sự là quá sức tưởng tượng! Thật đúng là không làm ... hần thất vọng!

Thái Dương có chút ngơ ra, cậu đột nhiên nhớ rằng, cậu cùng hai người Trương Gia Lý Lập Bang bị phân tới tổ công tác khác nhau, mà chủ quản của cậu..... Hình như cũng không họ Ân.....

Thế là, hơn hai trăm đồng kia của cậu hoàn toàn bị vứt xuống cống rồi. A không, phải nói là vẫn có giá trị nhất định, là đã khiến cho tên khốn Lý Lập Bang này ước chừng cao hứng cả ngày.

Bất quá Lý Lập Bang cũng vì thế mà đã phải trả một giá nhất định.

Nhờ Thái Dương ban tặng, lưu lại trên cổ hần mấy đường hồng nông nông, khi chủ quản hỏi hần nói bị con mèo nuôi trong nhà cào, nhưng chủ quản lại chính là ý vị thâm trường cười cười, giống như trưởng bối hiền lành vỗ vỗ bờ vai của hần nói: “Thanh niên mà, có thể hiểu được, nhưng vẫn phải chú ý kiềm chế a, thân thể vẫn quan trọng hơn.”

Lý Lập Bang cảm thấy khó hiểu, ngơ ngác nhìn chủ quản không hiểu ông đang nói những gì.

Trương Gia ngồi ở ô cách vách hần đang thêm đường vào cà phê, nghe đến đó tay không cẩn thận run lên một chút, đem cả một túi đường đổ tuốt vào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

PS: Câu chuyện này là dựa vào người thật mà cải biên nha, năm mĩ nam IT đều là hảo bằng hữu của tác giả nha, hơn nữa pass wifi bọn họ cùng dùng ở chỗ nhà chung cũng là cái đó á còn có hai người trong đó quả thật cũng ngủ chung giường á

Không phải mình khoa trương đâu á! XD

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-huu-bat-truc>